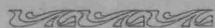

In reš je nesel. Marijana se jih ni branila. A pozabila tudi ni svoje žive dni, kako sta se je v največji sili otepala debelušna Strdenka in lahko-dušni Pogačar. Berač-Nemanič ji je dal kruha, premožna vaščana pa cenene tolažbe . . .

Tako je na svetu!

Mož se pa ni več vrnil s Štajerskega. Že tri leta o njem ni duha ne sluha. Sivi berač pa bolj kot oče skrbi za uboge sirote. Dosti dobro jim gre, odkar tudi mati več zasluži.

Listje in cvetje.

Iz zaklada naših pregovorov.

45. Čestokrat je očetova suknja sinu prevelika.

Obleka je draga. Tako se radi pritožujejo že taki ljudje, ki morajo napravljati le zase obleko; kaj naj pa še-le reče oče, ki jo mora leto za letom napravljati veliki družini? Samoumevno je, da si izkuša kako drugače pomagati, da ni treba kupovati vedno novih oblačil. Najnavadnejši pomoček je ta-le: ker otroci hitro rastejo in jim je večkrat obleka že premajhna, predno se strga, morajo še rabiti mlajši oblačila starejših. Ako jim niso popolnoma „prav“, se pa nekoliko preuredijo. Najstarejšim pa se seveda prikroji tudi kako očetovo oblačilo: ne le po njegovi smrti, marveč tudi že v življenju. Tu se pa primeri, da je sinu, ki je hitro rastel, očetova suknja premajhna, še večkrat seveda je pa očetova suknja sinu prevelika. Ljudje so takoj pripravljeni, da to zasmehljivo oponašajo: „Očetova suknja je sinu premajhna!“ Še glasnejše pa od vseh strani odmeva porogljiva kritika: „Očetova suknja mu je prevelika.“

Tak primrljaj je hitro opazil naš pregovor in brž je obrnil to okoliščino, ki pravzaprav zadeva le telesne odnose, tudi na dušne reči. Zdaj pa nagaja sinovom: „Oče je bil tako ponižen, krotak, skromen, zadovoljen: sin pa gleda le nakvišku, le v višave, nikoli mu ni dovolj ne časti, ne bogastva. „Očetova suknja mu je premajhna!“

Še raje pa se primeri, da sin bogatega očeta uboža, da je sin učenega očeta — nevednež, da je bil oče obče čislani veljak, vrl poštenjak, ki je veliko koristil domovini, sin pa je umazan sebičnik, neznačajan vetrnjak, izprijen postopač, ki je človeški družbi le v nesrečo in nadlego itd. Naš pregovor si ne more kaj, da bi ne ponagajal takemu nerodnežu: „Očetova suknja je čestokrat sinu prevelika!“

Za zbirko lepih misli.

Slavni nemški pisatelj, profesor Alban Stolic, je imel navado, da si je vselej zapisal, kadar mu je prišlo na misel kaj bolj zanimivega, lepega in koristnega, zapisaval je celo svoje sanje. Tako je polagoma nastala ogromna zbirka dobrih misli, ki je izšla v dveh debelih knjigah: mnogo je pa še porabil v svojih drugih spisih. Zeló vam priporočam, mladi čitatelji, da posnemajte tega moža. Odločite si poseben zapisnik, pa dannadan zapisujte, če vam samim pride na misel kaj lepega in dobrega, ali pa če najdete v kaki knjigi ali slišite kje kako krasno in koristno misel. Po nekoliko vam bo pomagal tudi „Vrtec“, ter vam v potrdilo svojega nasveta podaje že danes nekaj misli o lepih mislih. Tako vam bo nastala po-

lagoma dragocena zbirka, res prava zakladnica, ki je boste čez nekaj let sami veselili.

* * *

Najimnitnejše delo naše duše. Učeni gospodje razdeljujejo delo naše duše na več vrst in pravijo: z dušo mislimo, razumevamo, presojava, se spominjamo, čutimo, želimo itd. Preprosti ljudje pa kar na kratko povzamejo: „Z dušo mislimo,“ k večjemu še pristavijo: „in želim o“. V tem širšem pomenu rabimo tudi mi tukaj besedo „misli“.

* * *

Misli so neprestano delo. Nobena reč nj tako vztrajna pri delu, kot so naše misli. Človek ne more prisiliti svoje duše, da bi kar nič ne mislila, zakaj tedaj bi gotovo mislil vsaj

to, da bi rad nič ne mislil. Saj se še ponoči nadaljujejo naše misli — v sanjah, kakor se kolo še dalje vrti, ko je že pojenjala gonilna moč. O, koliko bi si lahko zaslužili, ko bi vedno Bogu darovali svoje misli!

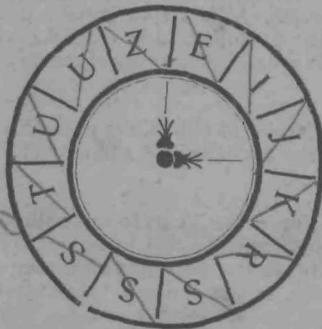
Misli so kakor iskrice. Kakor iskrica, ki pade na pravi kraj, zaneti nove iskrice in užge dobrodejen ogenj, tako dobra misel vzbudi nove dobre misli in te zanetijo ogenj navdušenosti za izvrševanje velikih reči. Ako pa pade iskrica v smodnik ali dinamit, napravi grozovito škodo; enako zlobna misel napravi lahko največje gorje. Glej, kako odločilno je to, če zvesto odstranjamo zlobne misli, vzbujamo pa in netimo vedno le dobre!

Lepe misli so kakor dobro seme, ki se vseje v rodovitno zemljo, da vzraste krepka rastlina, se razcvete krasen cvet in obrodi tečen sad. Ako se seme ne vseje, nima nobene koristi; tudi dobre misli, naj bodo še tako lepe, nimajo nobene koristi, ako si jih ne vtisneš v spomin in srce ter jih ne gojiš še dalje, ko so že pognale krepko kal. Zatoraj zapisuj, zbiraj, prebiraj, premišluj, ponavljaj!

Dobre misli so zlata zrnca. Tudi to ime je primerno. Vsak dan nekaj novih misli, naloženih na obresti v nebeški zakladnici, ti v kratkih letih nabere velik zaklad. Zatorej pridno polni in pomnožuj svojo zbirko lepih misli!

Urina zastavica.

(Priobčil „Internus“.)

Ako črke prav razdeliš, dobiš ime njega, ki je pomoč in tolažba v življenju in smrti.

Šaljivo vprašanje.

Katero lastnost si vsak trenutek povikuje vsaka reč, ki hodi po zemlji, ki leta po zraku in ki plava po vodi, vesčas do smrti?

(Rešitev in imena rešilcev prih.)

Nove knjige in listi.

Družba sv. Mohorja podá letos svojim članom te-le lepe knjige: a) *Zgodbe svetega pisma* XI. snopič. Spisal dr. Janez Krek. b) *Lurška Mati Božja*. Spisal Janez Godec. c) *Slovenski fantje v Bosni in Hercegovini* l. 1878. Spisal Jernej pl. Andrejko. č) *Lisica Zvitorepka*. Spisal Jos. Brinjar. d) *Bodi svoje sreče kovač*. Spisal župnik Jur. Trunk. e) *Koledar za l. 1905.* — Z odborom rečemo tudi mi: Mili Bog naj blagoslovi naše delo, in geslo za Mohorjevo družbo bodi: „Ne nazaj in navzdol, marveč vselej naprej in navzgor!“

Listnica uredništva.

J. L. Praga: Priobčimo, samo prosimo, da nam pošljete prej še ostala poglavja. *Zdravi!* — *A. F. Celfe:* Žal, da je preslabotno. Če bode prečitali ta pesniški poizkušek čez deset let, se mu bode gotovo nasmehljali. *Sicer* pa hvala za dobro voljo! — *F. T.:* Sodite sami, če se kje na božjem svetu takole naglaša:

Bo li konec mrzle
Že zimice,
Kdaj mi ptica pela
Bo z lipice!

Kdaj me bistro (!) grelo
Bo solnčice,
Ljubke bodo oživele
Kdaj cvetlice?

Ubogi Pegaz v jarmu! Pa ko bi znali vsaj stopice sešteti! Spet ne bo nič! — *Zvonimir:* Nekatero so prav pristrčne in jim ni treba pile. *Krepko dalje!* Bog Vas živi! — *Blagoje:* „Metulj“ je zmrznil, drugo priobčimo, kar je vrednega pile. — *Ivanov:* Da, ko bi bile še rime tako čiste, kot je slog lahak! Morda prilično obrusimo — za november.

„Vrtec“ izhaja 1. dne vsacega meseca in stoji s prilogo vred za vse leto 5 K 20 h, za pol leta 2 K 60 h — Uredništvo in upravnništvo sv. Petra cesta št. 78, v Ljubljani.

Izdaje društvo „Pripravniški dom“. — Urejuje **Ant. Kržič**. — Tiska Katoliška Tiskarna v Ljubljani.